

[Knud Jespersen.]

noministeren forklarer de undrende EF-ministre, at Danmark ser meget lyst og optimistisk på tingene, at alt nok skal klare sig, og at vi tror, vi ligger sådan, at opsvinget kommer først til Danmark, når det kommer i gang.

Vi er bange for en sådan letsindighed, for den kan maksimalt skjule, at man bag talen om den politiske stabilitet søger at forhindre de reaktionære i nye overgreb, men samtidig er passiv over for de ting, der er i gang, og det er jo denne passivitet, vi må have brudt. Vi har peget på det mange gange over for regeringen, bl. a. i vores 6 punkts program, hvor vi dokumenterer, hvordan man kunne få folk i arbejde, hvis man gav beskæftigelsen forrang. Dette beskæftigelsesprogram indeholdt jo også tanker om at ophæve momsen på fødevarer og medicin og fremfor alt på byggematerialer. Ad den vej ville man omgående have fået 1 mia kr. mere til byggeriet. Vi talte for døve øren.

I dag taler alle om miljø, og jeg skulle tage meget fejl, om ikke socialdemokratiets nye program også vil tale om miljø og om kampen mod forurening. Ja men vi ved da lidt om miljøprojekter, der kan sætte arbejde i gang til ganske mange mennesker, et sted mellem 60.000 og 80.000 helårsbeskæftigede, og det er ting, vi har brug for. Hvorfor sætter vi det ikke i gang?

Vi ved samtidig, og det bør regeringen også vide, at hvis man skal lave en langsigtet økonomisk politik, der har perspektiv og også giver basis for, at beskæftigelsen kommer i gang, så må selve købekraften og dermed afsætningsmulighederne udvides for almindelige mennesker. Ja, så kan man jo svare, at det har vi ikke råd til. Man kan svare, at så lang tid vi skal købe kampfly F-16 for 2.400 mill. kr., ja, så kan vi jo ikke bruge de penge på beskæftigelsen.

Den anden side af salen forsøgte i formiddags at give de store jordbesiddere disse 400-600 mill.; dér var der ingen smalle steder. Under behandlingen af finanslovsforslaget havde man ikke råd til at strække sig så vidt, at man kunne imødegå besparelserne på 145 mill. kr. inden for daginstitutionerne.

Igen ser vi, at pengene ikke kan bruges mere end én gang, og alligevel vælger dette ting og beklageligvis også den nuværende regering at gå forligets vej, vælger at lave

boligforlig, der fordyrer huslejerne, ikke øger beskæftigelsen, og hvor man ikke holder fast ved de 40.000 lejligheder — vi har forlangt 50.000 lejligheder — bygget årligt, vælger at lave forsvarsforlig, man betragter som ukrænkelige, og at indgå på aftaler, der minder om forlig, med indkøb af for 2.400 mill. kr. kampfly. Ja men forstår man da ikke, at her er der også tale om, at man faktisk provokerer den befolkning, som slider med alle disse vanskeligheder, provokerer den ungdom, for hvem ungdomsarbejdsløsheden nu er øget med en snes tusinde, at man provokerer de mennesker, for hvem man tvangslovgav i marts måned, hvor statsministeren fra denne talerstol erklærede, at bare vi holder lønningerne nede, så viser vi en solidaritet, der sikrer beskæftigelse.

Der er blevet flere arbejdsløse, selv om vi har årets bedste tid, og jeg forstår da så udmærket godt, at hr. Kjeld Olesen foretrækker at tale om, hvad der skal ske engang ad åre efter socialdemokratiets nye program. Det havde været mere rimeligt at tale om, hvorfor alt det gode, man faktisk ville, ikke er blevet til noget, og hvorfor man hele tiden konsekvent valgte at gå sammen i forlig også dér, hvor det kunne undgås.

Jeg synes, det er overordentlig alvorligt, også alvorligt uden for dette ting. For hvis socialdemokratiet ville vælge side, kunne man udfolde den aktivitet, der kunne presse folketinget til at optræde sådan, at det handlede i overensstemmelse med befolkningens interesser. Så ville man kunne starte en ny udvikling. Men i det øjeblik man vælger at gå til højre hele tiden, at købe kampfly sammen med reaktionen og så forklare til venstresiden, at vi nu og da også skal være med til at føre forskellige ting igennem, ja, så skaber man jo noget, der både minder om passivitet og om virvar i det politiske liv.

Vi har peget på, hvordan man kunne gribe ind over for de voldsomme jordspekulationer — dér ligger milliardformuer — hvordan man igennem en skattereform kunne sikre, at folk kom til at betale skat efter evne, og dermed ophævede skatteforpligtelsen for de første 40.000 kr. i statskassen. Vi har peget på, hvordan man over en ned- eller afrustningsaftale eller begrænsning i rustningerne kunne frigøre vældige